

SEKSTENDE KAPITEL

Atmes-familien

Solen var knap nok begyndt at gry, og rejse sig op over de snedækkede bjerge, da Brendan og nogle andre drenge på alder med ham, kom brasende ind i Aleeras værelse.

Med høje, lyse stemmer sang de julesange på hver deres sprog og melodi, så det lød som et forfærdeligt vækkeur, man mest af alt havde lyst til at smide ind i væggen. Døren hamrede ind i væggen, da de masede sig ind i Aleeras værelse og skrålede. En eller anden prøvede at hive dynen af hende, men hun greb hurtigt drengen om håndledet og hvædede af ham. Han hvinede, enten på grund af Aleeras hurtighed, forbandelserne der blev kastet i hovedet på ham eller bare skræk. Drengene flokkedes om døren, for at komme ud og hen til næste værelse, men Brendan blev tilbage. Da den sidste trådte over dørtærsklen, sank Aleera tilbage i sengen og lagde sig godt til rette.

”Kom nu, Aleera,” plagede Brendan og knælede ved hendes hovedpude. Han satte hagen på armene, der hvilede på sengekanten. Hver gang han åndede, ramte hans varme åndedræt hende i ansigtet. ”Det er juledag, så du kan ikke blive liggende i sengen. Der er julegaver nede i Riddersalen.”

”De kan sagtens vente,” mumlede Aleera, med lukkede øjne. ”Jeg vil gerne sove.”

”Men du har sovet siden midnat og klokken er ni nu.”

Ha! Som om, tænkte Aleera, jeg har kun tilbragt et par timer i biblioteket og ellers lidt tid med en engel her i nat. Men hun sagde intet.

”Aleera, kom nu. Stå så op,” bønfuldt Brendan hende som et lille barn og ikke en på tolv.

”Hvorfor Brendan,” kom det grødet fra Aleera, som havde sin mund mod puden, ”kan du ikke opføre dig som én på din egen alder? Du opfører dig som et lille barn.”

”Nej, jeg gør ej. Jeg er bare barnlig for to.”

”Og hvem er den anden?”

”Dig.”

Aleera kiggede forbavset op af hovedpuden, med håret i uorden og strittende ud til alle sider. Brendan kæmpede mod sit smil og lagde så en alvorlig mine på.

”Din barndom stoppede da du var otte, så jeg er nødt til også at bruge din, for at den ikke går til spille.”

”Brendan...” begyndte Aleera, men vidste så ikke hvad hun skulle sige. Det var sødt af ham, men hun fortjente det ikke og han burde se at vokse op. ”Lad nu være med det. Vi kan ikke have du er barnlig til du er 16 eller sådan noget.”

”Det kan jeg da sagtens være.”

”Nej, og gå nu, Brendan. Jeg vil gerne sove.”

”Sig mig, bor Tornerose her inde?”

Nathaniel trådte ind i rummet med Luca, der grinede smørret. Han nød åbenbart sin egen joke. Aleera udstødte en lyd som tegn på irritation.

”Der er vidst én, som ikke er morgenmenneske.”

Luca satte sig ved fodenden og klappede medfølelse på hendes ben. Nathaniel og Brendan talte lavt sammen, hvorefter Brendan skyndte sig ud af værelset og slog sig sammen, med drengene længere henne af gangen. Aleera trak dynen op over hovedet.

”Kom så sovetryne, det er julemorgen og der er gaver,”
lokkede Luca, på samme måde som Brendan havde gjort og
fejlet i.

”Jeg er ligeglad med gaverne, bare jeg kan sove.”

”Ej, kom nu, Aleera. Så meget jetlag kan du da umuligt have.
Har I ikke været her i fire-fem dage nu?”

”Jo, men jeg vil stadig sove.”

”Plejer hun altid at være sådan om morgenen?” spurgte Luca,
henvendt til Nathaniel.

”Næ, faktisk ikke. Hun må have været oppe hele natten,”
Nathaniel stødte foden mod noget og samlede det op, ”og læst
om engle.”

”Interessant læsning,” sagde Luca, som om det var klassisk
litteratur, men hans stemme havde et strejf af sarkasme. ”Men
så er det op!”

Han flåede dynen af hende. Den blev flået ud af hænderne på
hende, og straks greb hendes raske hånd fast i lagnet.

”Eller måske faldt hun direkte i søvn, siden hun har tøjlet fra
dagen før på,” sagde Nathaniel og kiggede overrasket på
hende. Han knælede ved hende og lagde hånden på hendes
pande. Efter nogle sekunder rystede han på hovedet og fjernede
hånden. ”Men hun er ikke syg, så måske er hun bare overtræt.”

”Ja, overtræt og med behov for meget søvn.”

”Ikke i mit hoved.”

Luca bøjede sig over sengen og prøvede at samle Aleera op. I
nogle minutter kæmpede de begge en brav kamp, for at vinde.
Aleera klyngede sig til sengen og Luca prøvede at vriste hende
greb fri og tage hende op på samme tid. Nathaniel lænede sig
op af skabet, og grinede vildt over synet.

Til sidst kunne Aleeras raske hånd ikke klare det mod Lucas to hænder og hans stærke krop. Han løftede hende op og holdte hende i favnen som en baby.

”Slip mig, Luca,” sagde Aleera hårdt og skulede til hende.

”Så gerne, men først når vi er nede i Riddersalen.”

”Det gør du ikke!” gispede hun, rædselsslagen.

”Vent og se.”

Aleera kunne ikke klare det og følte sig svag, da hun blev båret ned til Riddersalen af sin fætter. Alle de passerede grinede og hele vejen derved, gik Nathaniel bag dem og prøvede på at kæmpe med latteren. Det var forgæves. Brendan nærmest sprang op og ned, da de trådte ind i salen med skakbræt gulvet, hvor det store juletræ stod i et af hjørnerne. Luca placerede hende forsigtigt på bænken.

”Hvad siger man så?”

”Rend og hop.”

”Ja, det er rigtigt. ’Tak for liftet ned, Luca’. Du er så artig en pige, Aleera.”

Nathaniel måtte holde Aleera tilbage, for at hun ikke sprang på Luca, mens han grinede gik væk og hen for at finde sine julegaver.

”Lad ham nu være, Aleera. Lad ham have sin sjov.”

”Det kan du sagtens sige. Det er ikke dig det går ud over og det var også din sjov. Jeg hørte godt hvordan du grinte.”

”Du skulle have set dit eget ansigtsudtryk.”

”Ja, det var sikkert sjovt,” sagde hun spydigt.

Nathaniel forlod hende, for at finde sine julegaver. Aleera behøvede knap nok at røre sig, for Brendan fandt både sine egne og hendes, og bragte dem til det bord, hun sad ved. Han flåede ivrigt alle sine gaver op og snakkede på livet løs, mens

Aleera knap nok så hvad hun fik. Først da hun pakkede en udsøgt og skinnende blank kniv ud, reagerede hun.

Med et kogte hun som en gryde over åben ild. Hun måtte ikke længere kæmpe eller træne. Hendes liv var ødelagt og nu var der en engel, eller det påstod han at han var, der ville heale hende og fortalte løgnehistorier. Dette var den berømte dråbe, som fik bægeret til at flyde over.

Hun kastede kniven så hårdt hun kunne og så den synke dybt ind i juletræet langt oppe. Mens træet stadig rystede efter sammenstødet med kniven, forlod Aleera hallen under mange blikke.

Hun vidste ikke hvor hun gik hen, men pludselig stod hun foran døren ind til biblioteket, som havde været scenen for et højt usædvanligt besøg og samtalen om natten. Hun huskede de bøger Atmes havde snakket om.

Der lå virkelig et par bøger til hende, da Aleera trådte ind. To bøger, som lå stablet op på hinanden, lige ved kanten af bordet. Aleera kiggede rundt i rummet, og fandt ud af, at de var taget fra den mest støvede reol i biblioteket, men ingen af bøgerne bar tegn på støv og var fuldstændig rene. På trods af, at han så hurtigt var kommet efter hende, havde han alligevel haft tid til, at støve bøgerne af.

Aleera satte sig ned og tog den øverste bog til sig. *Atmes – en forbandet familie* var titlen. *Hvor passende*, tænkte Aleera ironisk og slog op på første side, usikker på hvad der ventede hende. En roman eller en bog fyldt med fakta. Det var det sidste der ventede på hende, fandt hun ud af, da hun slog op på forordene.

Ligesom vores familie findes der også andre, som er blevet rørt af forbandelsens hånd. Atmes-familien er den som har været forbandet længst. Flere århundreder før Jesu fødsel (årstal ukendt) blev en familie fra Grækenland udset af månens og jagtens gudinde, Artemis, til at jage varulve. Disse farlige og menneskeflænsende væsner, var faktisk mennesker, fredselkende mennesker, men når fuldmånen stod højt på himlen, ville de forvandles til varulve og sende deres hyl mod månen og Artemis. De ville dræbe hende.

Familien blev udset til at udlette varulven og Artemis så det som ansvarligt, at det blev kvindernes arbejde at jage uhyrerne, da de af uforklarlige årsager ikke kunne blive til en varulv (dette er dog blevet modbevist, se side 274). Efter at hvervet blev skænket til familien, tog de delvist navn efter gudinden og blev til Atmes-familien.

I mange århundreder jagtede de varulve, men hvilken nyttesløs kamp det blev. Der kom stadig flere og flere til, og familiemedlemmerne døde hurtigt af deres mange sår. Da de græske guder blev forvist og kristendommen i stedet trådte til, tog det lang tid, før familien blev omvendt. Da den først var blevet omvendt, blev Gud opmærksom på denne sælsomme familie og

skænkede dem i gave englen Atmes, fordi de ydede så god en kamp mod varulve. Englen skulle bruges til at heale deres sår og sørge for, at de ikke døde så hurtigt. Familien oplevede fremdrift for første gang i mange år.

Men efterhånden som årene gik, skrumpede familien ind og et rygte gik om, at de havde mistet deres engel, ligesom Oradea-familien også havde. Men englens fravær medførte at flere døde i kamp og i 1970'erne gik der et rygte om i alle kredse, at det sidste medlem af Atmes-familien var død. Det må have været sandt, for siden da, har ingen hørt til dem.

Men dette var en kort gengivelse af deres historie. Den er lang og vil strække sig over de næste par hundrede sider. Den strækker sig trods alt, over et par årtusinder.

*Zechariah Oradea
14. marts 1981*

Aleera bladrede videre i bogen, men forordet havde faktisk givet hende al den information hun behøvede. Forfatteren, én af hendes fjerne onkler og Valkans bedstefar, havde gengivet alt det vigtige på første side. *Men det ligger vel også til familien, tænkte Aleera, Valkan er hvert fald ikke helt okay i hovedet.*

Men Zechariahs indledning, havde sat tanker i gang hos hende, der ledte hen til, at alt hvad Atmes havde sagt om

aftenen var sandt. Hvad hun havde læst ud fra introen og hvad Atmes havde sagt, så passede det hele sammen.

En engel som blev skænket til Atmes-familien og senere forsvandt. Men han var ikke forsvundet. Han var af sikkerhedsmæssige årsager, lukket inde i en halskæde, så han kunne komme frem når der blev kaldt på ham. En halskæde formet som en engel. Den halskæde som normalt sad om hendes hals.

Familien var meldt uddød i 1970'erne, samme årti som hendes mor og mormor gik under jorden for at redde den selv og sørge for, at familien blev videreført. For at kunne overleve, måtte de tage nyt navn. Et nyt navn som for eksempel Selene Richards.

Atmes måtte tale sandt! Aleera indså det og kunne ikke smile. Det var for uvirkeligt. Hendes mor en Atmes. Hun var selv en Atmes!

Aleera smækkede bogen i og skyndte sig at sætte den og den anden, ulæste, bog på plads. Hun behøvede ikke kigge i den anden, for hun havde fået svar nok.

Da hun vendte sig om, var hun ved at støde ind i sin bedstefar. Hun undgik kun lige.

”Aleera,” sagde han, forbavset over hendes glade ansigt.

”Ja, bedstefar?” spurgte hun glad, men smilet blegnede da hun fik øje på den smukke kniv, som han holdt i begge sine hænder.

”Dette er vidst din, ikke sandt?”

”Jo.”

”Den sad i juletræet.”

”Det ved jeg. Det var mig som kastede den derop,” sagde Aleera skyldsbevist.

”Må man spørge hvorfor, du kaster med en gave?”

”Fordi jeg ikke må bruge den. Du har forbudt mig at jage og bruge våben. Jeg regnede med, at det også betød, at jeg ikke længere måtte holde et i hænderne. Derfor smed jeg det fra mig.”

”Du må gerne holde våben, men ikke bruge dem.”

”Det skal jeg huske, når jeg bliver angrebet,” hviskede Aleera uhørlig, så bedstefaren ikke kunne opfange det.

”Jeg ved godt at det smerter dig, at nogen har givet dig et våben, men se på det som, at de ikke anede, du ikke længere måtte bruge våben.”

”Det var sikkert en ond spøg, ikke et forsøg på at være hengiven.”

”Er du sikker på det? Så du overhovedet hvem den var fra?” spurgte han og drejede kniven i hånden. Aleera rystede på hovedet. ”Dine brødre købte denne til dig. Det er en gave fra dine fem brødre, ikke et forsøg på at drille dig. De købte denne af kærlighed til dig og dengang vidste de ikke det hele. Jeg tror du sårede dem ved at kaste med den, men de ved, at de også sårede dig. Så skal vi sige det står lige.”

”Sig hvad du vil, bedstefar, men jeg kan stadig ikke bruge den og den vil kun være til pynt derhjemme.”

Aleera maste sig forbi ham og gik over mod døren.

”Jeg synes du burde tage den. Ikke fordi du vil bruge den, men for at glæde dine brødre.”

Han kastede den over til hende og hun greb den ved grebet og holdte den sikkert i hånden. Uden at kigge på hendes bedstefar eller kniven, som havde bragt det følsomme emne op igen, gik hun ud.

På vej tilbage til hendes værelse, drejede hun våbnet i hånden og beundrede det blanke blad og dens lighed. Det smertede hende, at denne smukke skabning, aldrig ville kunne bruges i kamp.

Aleera kom forbi et af værelserne, hvor nogle af hendes ældre fætre, hyggede sig og skrålede julesange. De prøvede at hive hende med ind, men da de så kniven lod de være. Nathaniel der også var derinde, brød ud i et smil, da han så gaven i hendes hænder og smilet smittede til hende.

Det kan godt være at morgenen startede skidt, tænkte Aleera til sig selv, men jeg kan sagtens gøre det bedre. Nu vil jeg prøve at værne om familien, uden at starte skænderier og undgå Valkan. Og i aften, tilkalder jeg Atmes og så vil jeg virkelig se bevis på at han er en engel. Efter hvad jeg har læst i dag, vil det blive meget spændende.

Aleera grinede til sig selv, da hun begav sig mod sit værelse.